Zilburg

Koninklijke Liedertafel „Souvenir des Montagnards"

Directeur: de Heer HENRI VAN LOON.

CONCERT

OP DONDERDAG 13 NOVEMBER 1919,

door de

beroemde Viool-Virtuose Mejuffrouw KATHLEEN PARLOW, Montreal (Canada).

met medewerking der Liedertafel. Aan den Vleugel de Heer LOUIS SCHNITZLER.

anvang ten 8½ ure.

Entrée voor Donateurs der Vereeniging à f 1.—, voor Vreemdelingen bij introductie à f 2.50.

Plaatsen te bespreken à f 0.25 per plaats bij loting op Donderdag 13 November des voormiddags ten 11½ ure.

Men wordt verzocht het verlangde aantal plaatsen vooraf op te geven aan het buffet der Vereeniging.

Programma's in de zaal verkrijgbaar à 10 cents.

L'ART ET LE PEUPLE.

V. DINDIJ.

L'art c'est la gloire et la joie
Dans la tempête il flamboie
Il éclaire le ciel bleu,
L'art splendeur universelle
Au front du peuple étincelle
Comme l'astre au front de Dieu.
L'art est un chant magnifique
Qui plait au choeur pacifique,
Que la cité dit au bois
Que l'homme dit à la femme,
Que toutes les voix de l'ame,
Chantent en choeur à la fois.
L'art c'est la pensée humaine
Que va brisant tout chaîne,
L'art c'est le doux conquérant
A lui le Rhin et le Tibre,
Peuple esclave, il te fait libre,
Peuple libre il te fait grand
O bonne France invincible
Chante ta chanson paisible,
Chante et regarde le ciel,
Ta voix joyeuse et profonde
Est l'espérance du monde,
O, grand peuple fraternel
Chante à l'aurore,
Quand vient le soir, chante encore
Le travail fait la gaîté.
Ris du vieux siècle qui passe,
Chante l'amour à voix basse
Et tout haut, chante la liberté.

V. HUGO.

DOMINE JESU.

GEORG RIJKEN.

Domine Jesu Christe, Rex gloriae! Libera animas omnium fidelium defunctorum de poenis inferni et de profundo lacu. Libera eas de ore leonis ne absorbeat eas tartarus, ne cadant in obscurum; sed signifer sanctus Michael representet eas in lucem sanctam quam olim Abrahae promisisti et semini ejus. Hostias et preces tibi, Domine! laudis offerimus. Tu succipe pro animabus illis, quarum hodie memoriam facimus. Fac eas, Domine, de morte transire ad vitam.

Heere Jezus Christus! Koning vol heerlijkheid. Bevrijd de zielen aller geloovige afgestorvenen van de straffen der hel en uit den diepen poel.

Red hen uit den muil des leeuws, opdat de hel hen niet verslinde, en zij niet in de duisternis vallen, maar de banierdrager, de heilige Michael voere hen tot het heilige licht, dat Gij weleer Abraham beloofd hebt en zijn geslacht. Offeranden en gebeden, brengen wij, Heer! lofzingend U toe. Neem die genadig aan voor de zielen aan welke wij heden gedenken.

Laat hen, Heer! uit den dood tot het leven overgaan.

PROGRAMMA

1. L'ART ET LE PEUPLE . . . . V. Dindij
   Choeur à 4 voix d'hommes. (Eerste uitvoering.)

2. Sonate c kl. t. op. 45 . . . . . Grieg
   Allegro molto ed appasionate.
   Allegretto espressivo alla Romanza.
   Allegro animato.

3. Concert d kl. t. No. 2 . . . . . Bruch
   Adagio ma non troppo.
   Recitativo.
   Finale.

---

4. DOMINE JESU . . . . . Georg Rijken
   Voor Mannenkoor à Cappella. (Eerste uitvoering.)

5. *a.* Romance g gr. t. . . . . Beethoven
   b. Rondo . . . . . Mozart
   c. Wals . . . . . Schubert
   d. Variaties over een thema van Corelli
   Tartini-Kreisler

6. *a.* Indianische Lamento . . . . . Dvorak
   b. Spaansche dans . . . . . Sarasate

Concert-Vleugel uit het magazijn van den Heer
H. VASTERSAVENDTS.

Prog-477

KATHLEEN PARLOW.

Impressie van een Concert.

Dit is eene vrouw, die geleid is door de hoogste heerlijkheden van haar hevige kunstenaarsleven, langs doornige paden, waarlangs zij zich moeizaam een weg heeft gebaand.

Dit is eene vrouw, voor wie de felste ontroeringen tot eene reactie voeren van opperste uitputting; eene vrouw, die door den kus dien het genie haar op het voorhoofd drukte, veroordeeld werd tot lijden, tot het ondergaan van de felle passies harer kunst, — eene vrouw, die op is van geweldige, innerlijke ontroeringen, die vol-leefd is, die in haar kunst haar grootsten vriend en trooster, maar tevens haar hevigsten vijand heeft, de vijand, die haar sloopt, die haar genadeloos vermoordt met zijn verrukkelijke innerlijke liefkoozingen. Eene vrouw, die in de twee uren, dat zij haar instrument bespeelt; een gansch leven doorleeft van hoogheid en schoonheid, maar die daarna, moe en gebroken, den bitteren dood sterft der uitputting. Eene vrouw is zij, voor wie Oscar Wilde's woorden geschreven zijn:

For she who lives more lives than one
More deaths than one must die.

Zij ziet de zaal vol menschen, de schittering der toiletten, de groenende planten op het podium; zij hoort een banaal gerucht, een handgeklap. Even lacht zij . . . een conventioneelen bedanklach voor het welkom, en even is er, tegelijkertijd, een schittering van jeugd, van zonnige jeugd, op het gezichtje.

Maar als zij haar instrument opheft, het witte steunkussentje onder de kin brengt, en de plotselinge stilte der afwachting invalt, is haar glimlach verdwenen.

Zij speelt . . . God in den hemel, is zij het wel, nu we even de oogen sluiten en het klagen en ruischen der viool hooren? Haar glimlach heeft plaats gemaakt voor eene uitdrukking van smart, van melancholie; zij voelt hoe de muziek haar overweldigt, hoe zij tenondergaat en zij wil overwinnen! Zij perst de lippen opeen; zij speelt, haare teere, ragfijne vingers bewerken de snaren; dubbele flageoletten, dubbele trillers, dubbele pizzicati, in alle mogelijke posities, ach, zij zijn immers Spielereien voor haar, waar zij de ziel vertolkt van de kunstenaars, die het leed der wereld en de opperste blijdschap des harten vertolken in muziek.

Is zij het, die daar speelt, of is het iets bovenaardsch, dat wel wilde afdalen voor een oogenblik naar deze leelijke, slechte aarde en ons wilde vangen in zijn ban van bovenmenschelijk geluk, van opperste extase? . . . O, die melancholieke glans in de oogen der Kunstenaares, die treurige trekken, die zich om dien jeugdigen mond plooiden, als wilde zij uit haar instrument al de smart en den jammer halen dezer droevige, droevige aarde!

En toch, — de viool lachte; zij jubelde, schreide, danste. Leve het leven! Leve het innerlijke leven der ragfijne schoonheden, het leven, dat daar binnen licht als een glinsterster en de innerlijke schuilhoeken van het hart beschijnt met een diep en statig licht. De aarde is droef en droef zijn de menschen, duisternis van domheid en reactie doet het blinkende licht van den dageraad verkwijnen. Laag hangt de hemel en zwaar; uit grijze wolken druppelt de regen, de melancholieke, monotone regen.

Binnenin bloeit het blinkende licht, dat eens de wereld beschijnen zal met den wonderen bizonderen glans, die niet vergaan zal de eeuwen door. Binnenin groeit de grootheid, de hoogheid, de vrijheid en de blinkende blijheid van het leven! Binnenin is de Weltschmerz, maar ook de hoogste heerlijkheid

In haar concert van Max Bruch, waarmede zij opende, steeg zij omhoog, steeds omhoog, zij wilde naar het glanzende, vreugde en leed negeerende Nirwana der ziel, en zij worstelde en steende.

De viool vertelde zacht en klagend, van de onzegbare ellende, van de barre wildernis der melancholieke gedachten, van de smart van het leven, van den vloek, die op het menschelijk geslacht ligt.

Maar de klanken rezen, rezen, rezen; zij reiden aaneen tot geurige rozen, tot bouquetten van wonderbare bloemen, tot een toovertuin van exotische flora, tot een tropisch woud van warme, weelderige gewassen . . tot zij, in den klankenrythmus van het Adagio en het Allegro energico, uiteenspatten in opperste extase van menschelijk geluk.

Onmiddellijk daarna vertelden een drietal kleinere nummers van der kunstenares warmere stemming Een „air" van Goldmark, een „fuga" van Tartini, maar vooral Mozart's jubelend rondo bereikten het zenith van haar genie. O, dat rondo! Dat schitterend, als parelenden waterval ruischend, door zoete melodie onderbroken rondo! Dat dartele schalksche, geestige, luchtige en vluchtige rondo, dat huppelende, cadanseerende, pirouetteerende, het leven uitlachende rondo! Dat bruisende, als blijde kindervoetjes aantrippelend rondo, dat met één vraag het wereld-mysterie wilde oplossen; dat door warmen zonneschijn gekoesterd zomerwindje, dat de levens opbouwt en intact houdt, dat, in luchthartige zorgeloosheid, nochtans de mysteriën peilt van leven en dood! O, dat rondo, dat onzegbaar-ontroerende rondo! Het was een wonder, een wonder! Chopin, Paganini, Wieniawski . . . de viool lachte en schreide, rees en daalde: een vloedgolf van klanken. Ze waren onreëel als bovenaardsche engelenkoren, ze waren melancholiek en smartelijk. O, die onzegbare melancholie van de jonge vrouw!

Uitgeput, bedolven onder bloemen, zakte zij ten slotte in haar stoel . . .

For she who lives more lives than one
More deaths than one must die

Uit eene studie van J. BROUWER
verschenen in het Maandschrift „De Nieuwe Gids".

DRUKKERIJ W. BERGMANS, TILBURG